

Nr 1599

Av herr Andersson i Örebro m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 201, med förslag till lag om statlig lönegaranti vid konkurs, m. m.

(Lika lydande med motion nr 1378 i Första kammaren)

I proposition nr 201 föreslås att staten skall svara för betalning av arbetstagens fordran hos arbetsgivare som sättes i konkurs. Staten inträder sedan i fråga om utbetalat garantibelopp i arbetstagarens rätt mot konkursgäldenären. Lönegarantin skall enligt förslaget finansieras genom arbetsgivaravgifter.

En konkurs innebär helt naturligt ekonomiska problem för alla som på ett eller annat sätt är intresserade i det konkursdrabbade företaget, varför ett särskilt lönegarantisystem ter sig önskvärt.

Kostnaden för denna lönegaranti kan helt naturligt täckas genom särskilda arbetsgivaravgifter. Med hänsyn till beloppets ringa storlek, ca 15 miljoner kronor, torde det vara föga rationellt att skapa ett avgiftssystem med åtföljande administration och förvaltning av en särskilt för ändamålet inrättad fond. Förslaget synes vidare vara en kortsiktig lösning då KSA-utredningen inom kort ämnar framlägga förslag om allmänt arbetslöshetsskydd, som troligtvis väl kan sammankopplas med finansieringen av lönegarantin. Vi föreslår därför att lönegarantin finansieras över budgeten.

Enligt förslaget blir vissa personer i ledande ställning utestängda från rätt till betalning enligt garantin. Det borde vara en självklarhet att personer i ledande ställning skall åtnjuta samma sociala skydd som andra anställda. I många fall orsakas konkurser av omständigheter helt utanför företagsledningens kontroll, icke minst beroende på kastningar i den ekonomiska politiken. Vi föreslår därför att lönegarantin omfattar alla kategorier löntagare med undantag av sådana med betydande ägarintresse i det konkursdrabbade företaget.

Stora grupper löntagare står fortfarande utanför arbetsmarknadens organisationer. Lagförslaget beträffande möjligheterna att överlåta lönefordran ställer dessa i en »sämre situation» än dem som tillhör fackföreningar av olika slag. Detta rimmar illa med uppfattningen om allas likhet inför lagen. Rätten till garantibelopp vid konkurs bör sålunda kvarstå oavsett till vem överlåtelse av lönefordran skett.

Med stöd av ovanstående hemställes,

dels att riksdagen med ändring av proposition nr 201
måtte besluta

att lönegarantin skall finansieras över budgeten,

att garantin omfattar alla kategorier löntagare med undantag av sådana med betydande ägarintresse i det konkursdrabbade företaget, och

att rätten till lönegaranti kvarstår oavsett till vem överlåtelse har skett;

dels att vederbörande utskott måtte utarbeta härför erforderlig lagtext.

Stockholm den 24 november 1970

Sven G. Andersson (fp) Erik Hohhammar (m) Fritz Börjesson (cp)

i Örebro

i Glömminge